

Een gift uit het hart.

Bij het vertrek van een jongere uit de gesloten instelling was de predikante gewend een afscheidscadeautje te geven. Meestal wist ze van te voren wanneer iemand vertrok. Soms overviel het haar. Zoals die keer. Terwijl ze haar auto parkeerde kwam een groepsleidster naar haar toe. “Je bent al zo vaak op de groep geweest om Janna te bezoeken maar ze was er nooit. Vandaag gaat ze weg en ik denk dat ze het leuk vindt om je gedag te zeggen.”

De predikante was blij verrast met dit aanbod. In het totaal had ze maar een keer een gesprek met Janna gehad maar het meisje was in haar gedachten en in haar hart gebleven. Als ze elkaar op de gang tegenkwamen was er altijd een zeer enthousiaste begroeting alsof er vele contacten geweest waren.

“Ja ik kom graag” zei de predikante. Tussen de andere gesprekken met jongeren door dacht ze na over een cadeautje voor het afscheid. Ze had niet meer echt iets in de kast. Ze zocht en vond niets geschikts totdat ze stuitte op een rozenkrans. Kon ze die geven? Was dat niet een “katholiek” cadeautje? Ze besloot het aan Janna te geven en te vragen of ze dit wel wilde hebben.

Aan het eind van de werkdag ging ze naar Janna om afscheid van haar te nemen. Ze vroeg haar: “wil je wel een rozenkrans hebben?” niet wetende of Janna wel wist wat het was. “Ja dat wil ik wel dan hang ik hem aan de muur van mijn kamer.” “Prima” zei de predikante en gaf de ketting aan Janna. Toen zij hem zag vond ze hem zo mooi dat ze hem om haar nek hing en zei “die komt er voorlopig niet meer vanaf”. Ze kreeg tranen in haar ogen en omhelsde de predikante meerdere malen. Het was een ontroerend afscheid.

Op weg naar huis dacht de predikante na over haar cadeau. Toch vreemd zo’n “katholiek” cadeau van een protestantse dominee. Voor de jongeren, deze keer Janna, maakt het niets uit vanuit welke traditie iets komt. Het gebaar, het hart dat achter het cadeau zit is wat hen raakt. Thuis googelde ze nog even naar het gebruik en de betekenis van de rozenkrans. Niet alles sprak haar aan. Wat haar wel aansprak was de aantekening: tijdens het bidden van de rozenkrans wordt het leven, het lijden en de verrijzenis van Jezus overwogen. In haar gedachten bad ze een gebed voor Janna: “o God, laat iets van die opstandingskracht werken in het leven van Janna. Dat deze ketting een hulpmiddel mag zijn voor haar om zich te focussen op waar het werkelijk om gaat”.

Connie Karsten